Lietas Nr. C26045614
Lietas arhīva Nr. CA-0179-15

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rēzeknē 2015.gada 19.oktobrī

Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis I.Stivriņš
tiesneses S.Vasiļevska un L.Mežale
ar tiesas sēžu sekretāri S.Leščinsku
piedaloties zvērinātai advokātei I.Grolmusai

atklātā tiesas sēdē izskatīja /pers. B/ apelācijas sūdzību par Rēzeknes tiesas 2015.gada 24.februāra spriedumu civillietā /pers. B/ prasībā pret SIA "/Nosaukums/" par darba algas un morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. B/ 2013.gada 25.novembrī iesniedza Rēzeknes tiesā prasību par neizmaksātās darba algas 1205,17 *euro* (Ls 847) un morālās kompensācijas 7114,36 *euro* (Ls 5000) piedziņu no SIA "/Nosaukums/".

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2013.gada 28.augustā puses noslēdza darba līgumu Nr.7/2013, kurā prasītājam uzdots pienākums pildīt uzņēmumā SIA "/Nosaukums/ ēku celtnieka (pēc profesiju klasifikatora 7111 01) darbu. Darba līgums bija noslēgts ar trīs mēnešu pārbaudes laiku. Darba tiesisko attiecību laikā prasītājam radās šaubas par nostrādāto stundu uzskaiti un apmaksu augusta un septembra mēnesī, tādēļ 2013.gada 16.oktobrī viņš vērsās mutiski pie SIA "/Nosaukums/" vadības lūdzot sniegt informāciju par nostrādāto stundu skaitu un darba samaksas neatbilstību darba līgumam. Pēc prasītāja mutiska lūguma SIA "/Nosaukums/ vadība atteica izsniegt pieprasīto informāciju un 16.oktobrī, kas bija darba diena, nosūtīja prasītāju mājās.

Prasītājs vērsās rakstiski ar savām pretenzijām pie darba devēja un 2013.gada 17.oktobrī prasītājs nosūtīja pa pastu trīs iesniegumus, kuros lūdza sniegt informāciju gan par nostrādāto stundu skaitu augustā un septembrī, gan par darba samaksu.

Pēc prasītāja iesniegumiem SIA "/Nosaukums/" piedāvāja noslēgt vienošanos par grozījumiem darba līgumā Nr.7/2013, kur līguma 1.1.punkts un līguma 4.1.punkts tika izteikti cita redakcijā. Prasītājs uzskata, ka SIA "/Nosaukums/" ar šādu rakstura vienošanos pārkāpa Darba likuma 98.panta otro daļu.

SIA "/Nosaukums/" neizmaksāja prasītājam pienākošos darba samaksu 1068,58 *euro* (Ls 751), kā arī neveica apmaksu par nostrādāto virsstundu darbu 136,60 *euro* (Ls 96), tādējādi radot prasītājam papildus zaudējumus 7114,36 *euro* (Ls 5000).

Neizmaksātās darba samaksas dēļ prasītājam radās nepieciešamība aizņemties naudu, lai apmaksātu ikmēneša rēķinus un atlikt plānoto braucienu, kas ģimenē radīja nesaskaņas. Tādēļ prasītājs uzskata, ka SIA "/Nosaukums/" vadība ar savām prettiesiskajām darbībām radīja viņam morālo kaitējumu 7114,36 *euro* (Ls 5000). SIA "/Nosaukums/" vadība radīja prasītājam atšķirīgu attieksmi diskriminējot, jo 2013.gada 16.oktobrī prasītāja darba kolēģi tika nodarbināti, bet prasītāju nosūtīja mājās.

Pamatojoties uz Latvijas Republikas Satversmes 90., 95., 107.pantu, Darba likuma 6., 7., 9., 29., 40., 60., 68., 71., 94., 95., 126., 128., 131., 136., 137.pantu lūdz tiesu: piedzīt no SIA "/Nosaukums/ prasītāja labā darba samaksu 1205,17 *euro* (Ls 847) un morālo kompensāciju 7114,36 *euro* (Ls 5000); uzdot par pienākumu SIA "/Nosaukums/" izsniegt prasītājam darba samaksas aprēķinu par 2013.gada augustu, septembri un oktobri.

[2] Atbildētāja SIA "/Nosaukums/" paskaidrojumos tiesai norādīja, ka prasību neatzīst un norādīja, ka atbildētājs bija pieņemts darbā par ēku celtnieku pēc profesiju klasifikatora 7111 01. Norādīja, ka prasītājam iebildumu pret veicamajiem darbiem nebija, to apliecina līgums Nr.7/2013, kas noslēgts 2013.gada 28.augustā. Prasītājs pieņemts darbā kā ēku celtnieks, bet diemžēl praksē viņš sevi nepierādīja no labākās puses.

[3] Ar Rēzeknes tiesas 2015.gada 24.februāra spriedumu /pers. B/ prasība pret SIA "/Nosaukums/" par darba algas un morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu apmierināta daļēji un nolemts: piedzīt no SIA "/Nosaukums/" /pers. B/ labā nesamaksāto darba algu 68,58 *euro*, no minētās summas ieturot visus likumā noteiktos nodokļus; piedzīt no SIA /Nosaukums/" /pers. B/ labā kompensāciju par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu 85,54 *euro*; noraidīt /pers. B/ prasību daļā par morālā kaitējuma atlīdzības 7114,36 *euro* piedziņu, par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu 51,06 *euro* apmērā piedziņu un par nesamaksāto darba algu 1136,59 *euro* apmērā piedziņu; piedzīt no SIA "/Nosaukums/" valsts labā valsts nodevu 71,14 *euro* un ar lietas izskatīšanu saistītos tiesas pasta izdevumus 13,13 *euro*.

Pirmās instances tiesas spriedumā konstatēts, ka 2013.gada 28.augustā starp SIA "/Nosaukums/" kā darba devēju un /pers. B/ kā darbinieku tika noslēgts darba līgums Nr.7/2013, saskaņā ar kura 1.1. un 1.2.punktu darba devējs pieņem darbinieku un darbinieks uzņemas pildīt darba pienākumus uzņēmumā SIA "/Nosaukums/" par ēku celtnieku pēc profesiju klasifikatora 7111 01 uz līguma noteikumiem, nosakot pārbaudes laiku trīs mēneši no līguma parakstīšanas dienas. Darba devējs apņemas nodrošināt darbiniekam pienācīgus darba apstākļus un apņemas maksāt līgumā noteikto darba samaksu. Darba līguma 3.1.punktā noteikts, ka darbiniekam tiek noteikts summētais darba laiks. Darba līguma 4.1.punktā paredzēts, ka darbinieka pamatalga tiek noteikta 4,27 *euro* (Ls 3) stundā, tā tiek izmaksāta katru mēnesi no 10. līdz 14.datumam.

Spriedumā norādīts, ka 2013.gada 18.oktobrī puses noslēdza vienošanos par grozījumiem darba līgumā Nr.7/2013 no 28.08.2013., saskaņā ar kuru vienojās par darba līguma 1.1. un 4.1.punktu izteikšanu sekojošā redakcijā: "Darba devējs pieņem darbinieku un darbinieks uzņemas pildīt darba pienākumus uzņēmumā SIA "/Nosaukums/" par apdares darbu strādnieku pēc profesiju klasifikatora 7123 02 uz līguma noteikumiem, nosakot pārbaudes laiku trīs mēneši no līguma parakstīšanas dienas. Darbinieka pamatalga tiek noteikta 1,99 *euro* (Ls 1,40) stundā, tā tiek izmaksāta katru mēnesi no 16. līdz 20.datumam."

Atbildētāja 2013.gada 28.oktobrī izsniedza prasītājam darba devēja uzteikumu Nr.1, ar kuru, pamatojoties uz Darba likuma 47.panta pirmo daļu, SIA "/Nosaukums/" uzteica ar prasītāju /pers. B/ noslēgto darba līguma. Uzteikums stājas spēkā 2013.gada 31.oktobrī.

Tiesa spriedumā atzina, ka prasītājs laikā no 17.10.2013. līdz 31.10.2013. vairākkārt vērsās pie atbildētājas ar iesniegumiem, lūdzot izsniegt izziņu

par nostrādāto stundu skaitu, darba samaksas izmaksu kavēšanu un pārstrādāto stundu samaksu.

Pirmās instances tiesa norāda, ka izvērtējot prasītāja un atbildētājas iesniegtos rakstveida pierādījumus un tiesas sēdē sniegtos pušu paskaidrojumus, konstatēts, ka prasītājs ir saņēmis no atbildētājas darba samaksu par 2013.gada augustu un 2013.gada septembri pilnā apmērā, ievērojot starp pusēm noslēgtā darba līguma nosacījumus un katrā mēnesī nostrādāto stundu skaitu, bet darba algas samaksa par 2013.gada oktobri nav veikta pilnā apmērā, ko atzīst arī atbildētāja.

Tiesa konstatēja, ka atbildētāja nav izmaksājusi prasītājam darba samaksu par 2013.gada oktobri 68,58 *euro* (Ls 48,20), kas ir piedzenama no atbildētājas prasītāja labā.

Vērtējot pierādījumus, tiesa priekšroku deva darba devēja sagatavotajām darba laika uzskaites tabulām, jo prasītāja iesniegtā tabula ir neapliecināta kopija.

Prasījums par darba samaksas Ls 751 piedziņu, kas sastāv no neizmaksātās darba algas Ls 34 par 2013.gada augustu, neizmaksātās darba algas Ls 80 par 2013.gada septembri un neizmaksātās darba algas Ls 379 par 2013.gada oktobri, un samaksas Ls 258 par nostrādātajām virsstundām, ir noraidāms kā nepierādīts un nepamatots. Prasītājs neiesniedza tiesā rakstveida pierādījumus prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem par virsstundu darbu vai par papildus nostrādātajām darba stundām katrā mēnesī.

Tiesa atzina, ka prasījums par kompensācijas Ls 96 piedziņu par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu ir apmierināms daļēji. Izvērtējot iesniegtos pierādījumus par nostrādāto darba laiku un tā apmaksu, tiesa konstatēja, ka saskaņā ar Darba likuma 75.panta astoto daļu un 149.panta pirmo un piekto daļu, prasītājam pienākas kompensācija par neizmantotā ikgadējā atvaļinājuma 3,34 darba dienām 85,54 *euro* apmērā, kuru atbildētāja prasītājam nav izmaksājusi, izbeidzot darba attiecības. Līdz ar to, tiesa konstatēja, ka prasītājam ir likumisks pamats saņemt minēto kompensāciju par neizmantoto ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu.

Prasījumu par morālā kaitējuma kompensācijas 7114,36 *euro* (Ls 5000) piedziņu no atbildētājas, tiesa kā nepierādītu noraidīja. Lietas izskatīšanas laikā tiesa nekonstatēja, ka pret prasītāju būtu pārkāpts atšķirīgas attieksmes aizliegums saskaņā ar Darba likuma 29.panta nosacījumiem. Tāpat nav pamata piedzīt no atbildētājas prasītāja labā atlīdzību par it kā nodarīto morālo kaitējumu.

Pirmās instances tiesa atzina, ka prasītājam ir prasījuma tiesības par nesamaksātās darba algas daļu par 2013.gada oktobri un kompensāciju par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu. Atbildētājai saskaņā ar noslēgto darba līgumu ir pienākums samaksāt prasītājam nesamaksāto darba algu 68,58 *euro* un kompensāciju par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu 85,54 *euro*.

[4] Apelācijas sūdzību par Rēzeknes tiesas 2015.gada 24.februāra spriedumu iesniedza prasītājs /pers. B/, lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un apmierināt viņa prasību.

Pirmās instances tiesa nav vērtējusi prasītāja iesniegumus pēc būtības, spriedumā nepamatoti ņēmusi vērā tikai atbildētājas pierādījumus, kas iesniegti kopiju veidā, neuzrādot oriģinālus. Spriedumā nav norādīts, kādēļ atbildētājas iesniegtajiem pierādījumiem ir dota priekšroka salīdzinājumā ar prasītāja iesniegtajiem.

Vērtējot darba laika uzskaites tabulas, tiesa nav ņēmusi vērā faktu, ka saskaņā ar Darba likuma noteikumiem atbildētājai bija jāiepazīstina prasītāju ar darba grafiku, tomēr nevienā tiesai iesniegtajā grafikā nav prasītāja paraksta vai atzīmes, ka viņš būtu iepazīstināts ar darba laika uzskaites tabeli. Tiesa nav vērtējusi arī to, ka atbildētāja iesniegtajā algu aprēķinu un izmaksu sarakstā Nr.2-1 ir veikti labojumi.

Pirmās instances tiesa taisot spriedumu nav vērtējusi prasītāja tiesības uz morālā kaitējuma atlīdzību, lai gan, spriedumā atzina, ka atbildētāja nav nokārtojusi savas saistības pret prasītāju. Prasītājam ir radītas ilgstošas ciešanas, jo prasības pieteikums tika iesniegts tiesā 2013.gadā, bet lieta skatīta 2015.gadā. Šajā laika periodā prasītājam nācās visu laiku domāt par atbildētājas netaisnīgo rīcību pret viņu, kas pamato viņa garīgās ciešanas.

[5] Apelācijas instances tiesas sēdē prasība un apelācijas sūdzība tika uzturēta pēc tajās aprakstītajiem motīviem.

Atbildētājas pilnvarotais pārstāvis apelācijas sūdzībai nepiekrita. Paskaidroja, ka prasītājam izmaksāta pirmās instances tiesas spriedumā norādītā summa. Pārējā daļā uzskata prasību par nepamatotu un lūdz to noraidīt.

Motīvu daļa

[6] Izvērtējot lietā gūtos un tiesas sēdē pārbaudītos pierādījumus, noklausoties lietas dalībnieku sniegtos paskaidrojumus, Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma daļēji.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 426.panta nosacījumiem apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās. Apelācijas instance izskata tikai tos prasījumus, kas izskatīti pirmās instances tiesā. Prasības priekšmeta vai pamata grozīšana nav pieļaujama.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.panta piekto daļu, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums prasības noraidītajā daļā par virsstundu un par papildus nostrādāto darba stundu apmaksu, kā arī daļā par morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu ir pareizs, pilnībā pietiekams. Tādēļ pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai minētajā daļā. Apelācijas sūdzībā izteiktie argumenti nevar būt par pamatu pretēju secinājumu izdarīšanai.

Darba likuma 29.panta astotajā daļā noteikts, ja tiek pārkāpts atšķirīgas attieksmes aizliegums un aizliegums radīt nelabvēlīgas sekas, darbiniekam papildus šajā likumā noteiktajām tiesībām ir tiesības prasīt zaudējumu atlīdzību un atlīdzību par morālo kaitējumu.

Balstoties uz lietas apstākļu un pierādījumu novērtējumu, pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka nav konstatējami apstākļi, kas liecinātu par atšķirīgas attieksmes aizlieguma pārkāpumu pret prasītāju Darba likuma 29.panta izpratnē.

Prasības un lietas izskatīšanas tiesā termiņš nav saistāms ar atbildētāja kā darba devēja rīcību un tā iespējamo atbildību.

Tas, ka prasītājam "nācās visu laiku domāt par atbildētājas netaisnīgo rīcību, ka neizmaksātās darba samaksas dēļ radās nepieciešamība aizņemties naudu, atlikt plānoto atpūtas braucienu ar ģimeni, kas vēlāk radīja nesaskaņas ģimenē"- nedot tiesisku pamatu morālā kaitējuma atlīdzības piedziņai.

Noraidāms ir prasījums par virsstundu darbu vai par darba stundām brīvdienās, par ko pierādījumi lietā un tiesas sēdēs netika gūti. Minēto savās liecībās noliedza arī pirmās instances tiesas sēdē nopratinātie liecinieki.

Civillietu tiesas kolēģija uzskata, ka prasībā ir nepareizi tulkota Darba likuma 98.panta otrās daļas norma.

Minētā norma paredz, ka gadījumā, ja darba tiesisko attiecību izbeigšanas vietā darbinieks izvēlas pieņemt darba devēja piedāvātos darba līguma grozījumus un turpinot darba attiecības atbilstoši piedāvātajiem grozījumiem, samazinās darbinieka vidējā izpeļņa, darba devējam ir pienākums izmaksāt darbiniekam iepriekšējo vidējo izpeļņu vienu mēnesi pēc darba līguma grozīšanas dienas.

Savukārt Darba likuma 97.pants noteic darba līguma grozījumus, pušu brīvas gribas izpausmes rezultātā. Ņemot vērā konkrēto situāciju, pušu attiecības pirmās instances tiesa pamatoti kvalificējusi pēc šīs tiesību normas.

Izvērtējot apelācijas sūdzības argumentus par to, ka pirmās instances tiesa taisot spriedumu nav norādījusi, kādēļ atbildētājas iesniegtajiem pierādījumiem ir dota priekšroka salīdzinājumā ar prasītāja iesniegtajiem, ņēmusi vērā tikai atbildētājas pierādījumus (darba laika uzskaites tabulas), kas tika iesniegtas kopiju veidā, neuzrādot oriģinālus – apelācijas instances tiesa tos atzīst par pamatotiem.

Vērtējot darba laika uzskaites tabulas, pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā faktu, ka saskaņā ar Darba likuma noteikumiem atbildētājai bija jāiepazīstina prasītāju ar darba grafiku. Atbildētāja iesniegtajos grafikos (lietas 42.- 44.lapa) nav prasītāja paraksta vai atzīmes, ka viņš ir iepazīstināts ar darba laika uzskaites tabeli.

Šajā sakarā nav pamata neticēt prasītāja lietā iesniegtajai darba laika uzskaites tabulai par 2013.gada oktobri (lietas 14.lapa). Prasītājs norāda, ka sākoties konfliktam ar darba devēju oktobrī, viņš šo tabulu nedēļas beigās nofotografējis ar mobilā telefona palīdzību.

Nevar piekrist atbildētājas apgalvojumam, ka minētā tabula esot tikai projekts par tajā norādīto oktobra mēnesi. Kā redzams lietā - tabula ir aizpildīta (nostrādāto stundu daudzums pa dienām) pašrocīgi, apzīmogota, ar valdes locekļa parakstu, ar konkrēta būvobjekta adreses norādi un rakstveida piezīmēm par būvuzraugu norādītajā objektā. Bez tam tā nav pabeigta (trūkst pēdējās nedēļas) un pašrocīgi uzrakstītais cipars par nostrādāto stundu skaitu dienā (pēc savas formas un stila) ir līdzīgs ierakstiem pa dienām (virzienā uz leju) katram darbiniekam. Savukārt atbildētājas iesniegtās darba laika uzskaites tabulas (lietas 42. - 44.lapa) ir veidotas visas vienādā datorizdrukas formā (arī dienā nostrādāto stundu skaits), tās ir bez piezīmēm par būvobjekta vietu, būvuzraugu u.t.t. Atbildētāja tiesai nespēja uzrādīt uzskaites tabulu oriģinālus, lai gan šāda iespēja tika dota atliekot tiesas sēdi pierādījumu iesniegšanai.

Ņemot vērā minētos apstākļus, apelācijas instances tiesa kritiski vērtē atbildētājas iesniegtās darba laika uzskaites tabulas un ticamību piešķir prasītāja rakstveida iesniegtajiem pierādījumiem minētajā sakarā. Līdz ar to, 2013.gada septembrī 20 darba dienās prasītājs ir nostrādājis 160 stundas, kas atbilstoši spēkā esošā darba līguma nosacījumiem veido darba algu 160 x 3 = 480 Ls. Par septembri prasītājs algā saņēmis tikai 360 Ls (lietas 40.lapa), par ko pats parakstījies, un starpība, kas jāpiedzen no darba devēja ir 120 Ls. Par oktobri (lietas 41.lapa) prasītājs darba algā kopā ar avansu saņēmis 175 Ls, bet pienākas par 22 pilnām darba dienām 425 Ls. Darba alga par oktobri aprēķināta ņemot vērā, ka 31.oktobrī darba attiecības starp pusēm jau bija pārtrauktas un pēc 18.oktobra saskaņā ar 2013.gada 18.oktobra vienošanos par grozījumiem darba līgumā (lietas 7.lapa), darba apmaksa par vienu stundu bija 1,40 Ls. Neizmaksātā darba alga (starpība) par oktobri veido 250,50 Ls, kas kopā ar septembrī neizmaksāto algu ir 370,60 Ls (250,60 + 120) vai 527,32 *euro*.

Par 2013.gada augustu (trīs pilnām darba dienām) prasītājs ir saņēmis no atbildētājas darba samaksu pilnā apmērā 72 Ls (lietas 21., 39. un 42.lapa), ievērojot starp pusēm noslēgtā darba līguma nosacījumus un nostrādāto 8 stundu skaitu dienā.

Izvērtējot iesniegtos pierādījumus par nostrādāto darba laiku un tā apmaksu, un saskaņā ar Darba likuma 75.panta astoto daļu un 149.panta pirmo un piekto daļu, prasītājam izbeidzot darba attiecības pienākas kompensācija par neizmantotā ikgadējā atvaļinājuma darba dienām 98,64 *euro* apmērā.

Augstāk pieminētā darba algas starpība un kompensācija par neizmantoto atvaļinājumu piedzenama atskaitot uz Rēzeknes tiesas 2015.gada 24.februāra sprieduma pamata jau izmaksātās summas.

Pārējā daļā /pers. B/ prasība, kā tas tika aprakstīts sprieduma motīvu daļā, ir noraidāma kā nepamatota.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.- 42.panta nosacījumiem un ņemot vērā to, ka prasītājs atbrīvots no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos, no atbildētājas valsts labā piedzenama valsts nodeva 93,89 *euro* un ar lietas izskatīšanu saistītie tiesas izdevumus 19,33 *euro* (lietas 2., 61., 68.lapa).

Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.[1]pantam nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei – desmit dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 189. – 193., 432. – 434.pantu, Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda

prasību apmierināt daļēji.

Piedzīt no SIA "/Nosaukums/", reģistrācijas Nr./numurs/, /pers. B/, personas kods /personas kods/, labā nesamaksāto darba algu 527,32 *euro* (pieci simti divdesmit septiņi *euro* un 32 centi) un kompensāciju par neizmantoto ikgadējo atvaļinājumu 98,64 *euro* (deviņdesmit astoņi *euro* un 64 centi), ieturot visus likumā noteiktos nodokļus.

Izpildot spriedumu ņemt vērā uz Rēzeknes tiesas 2015.gada 24.februāra sprieduma pamata no SIA "/Nosaukums/" piedzītās un /pers. B/ jau izmaksātās naudas summas.

Pārējā daļā /pers. B/ prasību noraidīt, tai skaitā par morālā kaitējuma atlīdzības 7114,36 *euro* piedziņu.

Piedzīt no SIA "/Nosaukums/", reģistrācijas Nr./numurs/, valsts labā valsts nodevu 93,89 *euro* (deviņdesmit trīs *euro* un 89 centi) un ar lietas izskatīšanu saistītos tiesas izdevumus 19,33 *euro* (deviņpadsmit *euro* un 33 centi).

Valsts nodeva ieskaitāma Valsts kases, reģistrācijas Nr.90000050138, kontā Nr.LV55TREL1060190911200, BIC kods: TRELLV22, maksājuma mērķis – procesa dalībnieka personas dati.

Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi iemaksājami Tiesu administrācijas kontā LV51TREL2190458019000, maksājuma dokumentā norādot saņēmēja iestādi– Valsts kasi, kods –TRELLV22, maksājuma mērķī norādot 21499 ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi un datus lietas identificēšanai.

Noteikt termiņu labprātīgai sprieduma izpildei – 10 dienas no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā dienas.

Dokumenta oriģināls par valsts nodevas un ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksu iesniedzams Latgales apgabaltiesā sprieduma labprātīgai izpildei noteiktajā termiņā.

Spriedumu var pārsūdzēt Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 dienu laikā no tiesas paziņotā pilna sprieduma sastādīšanas datuma 2015.gada 2.novembra, iesniedzot kasācijas sūdzību Latgales apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis I.Stivriņš
Tiesnese S.Vasiļevska
Tiesnese L.Mežale